

Swedish editor explains

To the Editor of *The Star*

SIR, — In your review on August 9 of my book on South Africa you make two remarks which I should like to answer.

One has reference to my using the word "Afrikan" in different senses; this is obviously due to a regrettable misprint.

The other remark is to the effect that I was naive for not having ordered a statute (the statute against Communism) from the Government Printer, but having thought it necessary to ask for it at the police.

Actually I asked not only the Government Printer but the State Information Office for it. Then, in the way I have described it in my book, I succeeded in the end in obtaining the text of the statute from the police.

I realize that the description in my book seems queer, but this was what actually happened.

HERBERT TINGSTEN,
Chief Editor,
"Dagens Nyheter,"
Stockholm.

D • N
15/9 1955

Adenauer och avspänningen

Den falska gemytligheten, en blandning av amerikansk lunchklubb, festmiddag och lekstuga, har under de senaste månaderna varit den internationella diplomatins signatur. Man säger sig tro på motpartens goda vilja, man säger sig till och med vara ense om målen, men inga som helst resultat nås i de stora frågorna om Tysklands enande, nedrustning och säkerhet — i själva verket möjliggöres ett konstlat samförstånd genom att de brukade formuleringarna geshelt skilda tydningar i väst och öst. Insikten om att intet reellt vunnits och sannolikt inom en överskådlig framtid inte kan vinnas börjar bli alltmer allmän. "I Genève gjordes intet som helst framsteg i de väsentliga frågorna", sades häromdagen i den engelska radion, och liknande uttalanden görs överallt av de politiker och tidningar som för två månader sedan tävlade i förkunnandet av en ny era av avspänning och uppgörelser. Hänvisningarna till att nästa Genève, utrikesministerkonferensen i oktober, skall ge de konkreta resultat som enbart kan leda till "äkta" avspänning blir allt mattare; sannolikt är alla ledande på det klara med att ingen ändring är att vänta, men det gäller att visa väljarna hur väl man menar och att man gör sitt bästa.

Adenauers resa har i huvudsak ingått i denna av resor och konferenser, av skåtal och munterhet, men framför allt av bristen på uppgörelser i sakfrågorna präglade verksamhet. Genom sin sträva värdighet tycks Adenauers uppträdande i viss mån ha stuckit av från den vanliga förbrödringstrafiken. Men skillnaden mellan de fyra storas konferens i Genève och de underliga vänskapsscenerna mellan västtyskar och ryssar i Moskva är inte stor.

Det enda klara avtalet i Moskva gäller, efter vad hittills framkommit, upptagandet av diplomatiska förbindelser mellan Västtyskland och Sovjet. Detta var väntat och spelar väl i och för sig ingen större roll.

Att säga nej till förslaget om detta formella ordnande av kontakter och förhandlingar kunde Adenauer inte rimligen göra; det hade inneburet en framgång för den opposition som beskyller den tyska regeringen för negativism och aggressivitet. Men det kan inte bestridas att beslutet i sin mån framstår som en stabilisering av det bestående, som ett tecken på att kravet på Tysklands enande inte ses som något aktuellt. Adenauer sökte från början parera dylika tolkningar genom att framträda som representant för hela det tyska folket — för Öst-likaväl som för Västtyskland — och genom sitt betonande av att Tyskland måste enas. Han har här helt västmakterna på sin sida; de engelska och amerikanska statsledningarna och tidningarna förklarar upphörligt att den tyska frågan är det verkliga provet på Rysslands vilja till avspänning. Att uppehålla illusionismen på denna punkt även efter den andra Genèvekonferensen lär bli svårt.

I princip synes Adenauer ha fått löfte om frigivande av de i Ryssland kvarhållna tyska krigsfångarna. Skulle detta löfte hållas i hela den

av Adenauer avsedda utsträckningen, skulle något reellt ha uppnåtts för tiotusentals människor. Vad som kommer att ske torde emellertid vara osäkert. Den ryska regeringen påstår att antalet fångar blott är en tiondel av det av tyskarna uppgivna — utan tveivel osanning, men hur skall en sådan osanning avslöjas? Ryssarna hävdar å sin sida att hundratusen ryssar mot sin vilja hålls kvar i Västtyskland; hur löst detta påstående är antydes av Bulganin själv då han utlovade en "mild" behandling av dessa "fångar" om de sänds tillbaka.

Inom Västtyskland och inom väststaterna över huvud har redan tvisten om Moskvamötet börjat. De tyska partierna söker utnyttja mötet för sina skilda syften; socialdemokraten Carlo Schmid påstår, utan varje skynt av sakligt fog, att Parisavtalets skadliga konsekvenser för återföreningspolitiken nu blivit klarlagda; Adenauers parti gör, lika grundlöst, gällande att de diplomatiska förbindelserna med Ryssland kan främja återföreningen. Den bästa karaktäristiken av mötet ger Generalanzeiger i Bonn: "Det är över huvud pinsamt hur mycket Moskvamötet liknar den i sak misslyckade fyrmaktskonferensen i Genève. Principförklaringarna har i Genève liksom i Moskva så gott som oåterkalleligt fastslagit de bägge parternas ståndpunkter. I båda fallen beslöt man att överlämna de olösta förhandlingsfrågorna till utrikesministrarna, som inte heller kan lösa dem, och i båda fallen anordnades "spöklika förbrödringsscenor."